

Femeile în genealogia Domnului Isus

Tamar – Rahav – Rut – Bat-Şeba

Frederick William Grant

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 07.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 1.1-6

Matei 1.1-6: Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiu al lui David, fiu al lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; și Isaac a născut pe Iacov; și Iacov a născut pe Iuda și pe frații lui; Iuda a născut pe Fares și pe Zara, din Tamar; și Fares a născut pe Esrom; și Esrom a născut pe Aram; și Aram a născut pe Aminadab; și Aminadab a născut pe Naason; și Naason a născut pe Salmon; și Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; și Boaz a născut pe Obed, din Rut; și Obed a născut pe Iese; și Iese a născut pe David, împăratul. Și David a născut pe Solomon, din cea care fusese soție a lui Urie;

Patru femei

Introducerea numelor celor patru femei – și numai patru – în genealogia Domnului nostru din evanghelia după Matei a oferit multor cercetători ai Cuvântului inspirat material de cercetare. Oricine se consideră pe drept cercetător nu se îndoiește că aceasta are un scop deosebit. În afară de ceasta chiar și o privire fugitivă asupra numelor alese în legătură cu originea umană a Domnului slavei arată ceva din semnificația menționării lor. Sunt tocmai numele pe care un cronicar cu înțelepciune omenească în această chestiune și în mod deosebit un iudeu cu rațiune nu le-ar fi luat în considerație. Aceasta este cu atât mai surprinzător, cu cât evident nu este nici o necesitate ca ele să fie aici scoase în evidență. Ele nicidecum nu sunt necesare ca să stabilească legătura Domnului nostru cu David sau cu Avraam. Niciunul din numele celorlalte femei – nici al lui Sara, al lui Rebeca, Lea sau oricare altă femeie – nu sunt introduse aici. Pe lângă aceasta nu existau alte femei decât acestea, care să fi avut mai mult dreptul să fie amintite. Femeile prezentate erau în comparație cu celelalte, chiar dacă în forme diferite, tocmai femeile care au lăsat petele cele mai evidente pe arborele genealogic. Și pe lângă aceasta vedem că nu se face nici o încercare să se ascundă ceea ce era rușinos în legătură cu ele. Dimpotrivă, sunt redată împrejurări la care nu neapărat trebuia să se facă aluzie. Se pare, ca și cum ar trebui ca atenția noastră să fie îndreptată tocmai spre lucruri, care în altă situație probabil ar fi trecute cu vederea.

Astfel în nașterea de gemeni, Zara este numit împreună cu Fares, cu toate că el însuși nu aparține pe linia genealogică, ca și cum împrejurările aceluia păcat, din care el a luat naștere, să fie puse înaintea ochilor tuturor. În afară de aceasta Bat-Şeba nici nu este numită cu numele. Ca să zicem așa, ea este pusă simplu în context cu toată grozăvia acelei crime, de care chiar și numai numele ei ar fi trebuit să amintească suficient de mult. Ea era aceea „care fusese soție a lui Urie”.

Este însă ceva foarte frumos și remarcabil în această lipsă de teamă a unui scriitor, care aici, unde aparent este vorba numai de enumerări de nume, precum și la perioadele cele mai serioase ale vieții Domnului nostru, a scris așa cum a fost călăuzit de Duhul Sfânt. Dacă există o pată pe viața unui om din poporul Său, niciodată Dumnezeu adevărului nu ezită s-o arate. Aceasta ar părea să fie așa, ca și cum prin aceasta s-ar oferi o ocazie aceluia care o caută împotriva adevărului. Dacă este o pată întunecată – și chiar dacă aceasta ar fi pe unul din verigile de legătură ale lanțului genealogic al Omului Hristos Isus, care fiecare la locul ei a fost introdus divin –, atunci Duhul lui Dumnezeu este primul care pune degetul pe ea, înainte ca omul arogant să poată îndrăzni să facă la fel. Duhul Sfânt ne invită, să ne îndreptăm atenția

spre ceva care este demn de atenția noastră. El se așteaptă ca prin aceasta în inima credinței să se ridice gânduri pline de respect și admirație smerită pentru o înțelepciune care niciodată nu dezamăgește și care se arată cel mai clar atunci când pune în încurcătură pe toți ceilalți oameni.

Deci pentru o credință, care în mod remarcabil „crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios” (Romani 4.5), introducerea numelor lui Tamar și Bat-Şeba în relatarea inspirată despre strămoșii omenești ai Domnului este plină de aluzii, ca să dea naștere la sentimentele cele mai vii. Fiecare din aceste femei cu un nume dezonorat și amintiri rușinoase aveau deci în mod deosebit dreptul să se folosească de acele cuvinte care relatează despre mândria cea mai mare a lui Israel: „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat” (Isaia 9.6). Simțirea omenească – căci și aceasta era pe lângă altele în acest fel de a proceda –, care atribuie mamei Domnului nostru „Imaculata Concepție”, în orice caz ar fi purtat grijă pentru un caracter ireproșabil al liniei descendentei Sale naturale. Și acea simțire ar fi spus: El trebuie să aibă ca rudenie numai ceea ce este cel mai curat și cel mai nobil, care se poate găsi! Gândurile omenești se arată astfel iarăși ca nebunie înaintea înțelepciunii Aceluia care de la început a stabilit ca sămânța femeii să zdrobească capul șarpelui (Geneza 3) și să vindece pe toți care erau asupriți de diavolul (Faptele Apostolilor 10.38). Și această făgăduință a fost dată imediat după ce Eva a căzut în păcat! Conform înțelepciunii divine sunt notate aceste nume în acea parte a genealogiei Mântuitorului nostru, pe care nici un iudeu nu o putea tăgădui – căci nimeni nu putea contesta, că Hristos trebuia să descindă din David –, ca să apere partea națiunilor la Copilul născut; căci fără îndoială trei femei, și probabil toate femeile aveau origine păgână. La fel ele apar împotriva aroganței dreptății omenești, ca să sprijine dreptul păcătoșilor la El, Cel căruia I s-a pregătit un trup (Evrei 10.5), ca să moară pentru păcătoși.

Astfel importanța acestor nume în legătura în care ele se găsesc aici, este suficient de clară. Locul lor în genealogie nu trebuie justificat; căci este numai o altă notă a armoniei în acea cântare de laudă, pe care o cântă neîntrerupt Cuvântul Său precum și toate celelalte lucrări ale Sale. Ele sunt o sămânță, ca să semene muzica în inima celui întristat în certitudinea, că suspinele celor întemnițați s-au ridicat spre Domnul (Psalmul 102.20,21).

Însă ce ne așteaptă, când mergem mai departe și nu numai putem arăta, că este așa, ci și că fiecare din cele patru nume prezentate contribuie cu partea lor deosebită la trăsăturile acelui tablou, care în totalitatea lui oferă cu adevărat o prezentare completă și binecuvântată a istoriei harului și mântuirii? Că fiecare nume la locul lui adaugă ceva, care încă lipsește, până când totul este prezentat? Nu este demn de Dumnezeu, să vorbească așa și nu numai modelele și parabolele, ci chiar numele persoanelor unei genealogii să le lase să relateze o istorie, pe care El nu obosește s-o repete permanent, oricât de greoi ar fi omul s-o audă?

Să studiem deci istoria acestor patru nume, în măsura în care ele stau în legătură cu genealogia inspirată, și să încercăm să luăm din ea învățătura care ne este dată prin introducerea lor aici!

Tamar

Istoria lui Tamar o găsim în Geneza 38. Este un capitol întunecat al ticăloșiei omenești, pe

care Cuvântul lui Dumnezeu o pune înaintea noastră cu claritatea Lui obișnuită și franchețea naturală. Necredincioșii vorbesc despre el ca despre o pată pe o carte, în care el stă, și sunt puțini oamenii care obișnuiesc s-o citească – și în nici un caz cu voce tare! Și cu toate acestea este o istorie care într-o zi va fi iarăși istorisită înaintea celei mai strălucitoare Adunării, pe care pământul și cerul a văzut-o vreodată sau o va vedea. Și câte alte istorii asemănătoare vor fi făcute cunoscut atunci – istoria mea, dragă cititor, și de asemenea și istoria ta. Și probabil aceste istorii nu sunt mult altfel decât istoria lui Tamar. Și ziua curată, veșnică nu va reține atunci razele ei de lumină și noaptea nu va învălui cu întunericul ei aceste istorii.

Ce va trebui istorisit atunci, are voie să fie istorisit și acum. Lumina, care cade pe faptele rele, nu va fi întinată de acestea. Dacă istoria lui Tamar ar aparține trecutului și nu ar avea nimic de spus generațiilor următoare, atunci fără îndoială ar fi fără folos s-o pui din nou înaintea ochilor. Dar acum haideți să-I mulțumim lui Dumnezeu, că ne-a pus-o înaintea ochilor; ea ne arată o latură a istoriei omenești, care este așa de întunecată, că ne îngrozim, și așa de murdară, că roșim de rușine. Cititorul meu, te întreb încă o dată: nu este în viața ta nici o pagină, de care, dacă ar fi scris-o mâna conștiințioasă a lui Dumnezeu, nu ar trebui să te roșești la fel?

În toată istoria lui Tamar mă surprinde cel mai mult, că aici nu este nici o posibilitate din partea ei pentru salvare. Dacă citesc relatările care povestesc despre celelalte femei, care și-au găsit locul alături de ea în această genealogie, atunci găsesc probabil în fiecare caz, că întunericul este puțin străpuns. Însă despre Tamar nu se relatează nimic asemănător. Ea apare înaintea mea ca o păcătoasă și nimic altceva. Ea a fost succesiv soția a doi bărbați, care din cauza răutății lor au fost omorâți prin judecată divină. Și cu toate acestea ea a îndrăznit în persoană printr-o crimă asemănătoare să provoace judecata divină. Însă minunea de neîntrecut constă în aceea, că tocmai acest păcat este cel care a condus, ca numele ei să fie scris în genealogia Domnului. Prin acest păcat ea a devenit mama lui Pereț, unul din străbunii direcți ai lui Hristos.

Nu are aceasta nimic să ne spună? Vorbește aceasta despre Dumnezeul judecății sau mai degrabă despre Dumnezeul harului, despre Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos? Desigur, dacă privesc numai relatările Vechiului Testament, atunci trebuie să se pună înaintea ochilor mei, așa cum de fapt a avut loc, timpul în care au fost scrise și făcute cunoscut aceste evenimente. Dar dacă mă îndrept spre Noul Testament și numele Tamar îl găsesc ca primul nume de femeie în genealogia Domnului – și anume o Tamar, care din cauza păcatului ei a fost pusă în acest context –, atunci aceasta preocupă imediat sufletul meu cu o scenă a judecății. Este o scenă a celei mai grele judecăți, unde Sfântul lui Dumnezeu a intervenit pentru păcătoși și unde crucea lui Baraba, locul pentru cel mai mare dintre păcătoși, a purtat povara Aceluia care singur a luat asupra Sa toată vina noastră și prin ale cărui răni suntem vindecați (Isaia 53.5).

O, ce lecție binecuvântată și demnă de Dumnezeu nostru, care a dat-o! Păcatul Tamarei constituie legătura ei spre Domnul vieții și al gloriei! Și, priviți, preaiubiților, nu face și păcatul nostru această legătură? Nu a murit El pentru păcătoși? Nu a fost așa, atunci când am mărturisit păcatele noastre și gurile noastre au fost închise (Romani 3.19), în timp ce am ocupat locul nostru înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși și lipsiți de putere, că am descoperit adevărul minunat, că Hristos a murit pentru păcătoși și pentru cei lipsiți de putere? Și tocmai

pentru că noi eram păcătoși și Hristos a murit pentru noi, „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Astfel numele Tamar, ca primul în această genealogie, descoperă și primul adevăr simplu al adevărilor Evangheliei. Tamar este o păcătoasă, despre care nu aflu nimic altceva, decât despre păcatul ei. Și deoarece păcatul ei a adus-o în mod deosebit în legătură cu Hristos, care a venit pentru păcătoși, pentru sufletul meu este lumină, bucurie și fericire.

Rahav

Însă acum trebuie să ne îndreptăm spre Rahav! Și aici nu ne aflăm într-o societate onorabilă. Rahav era o femeie canaanită, membru al unei rase blestemată; și Rahav era o curvă, o păcătoasă între păcătoși. Ne este permis să urmărim în continuare acest drum. În favoarea ei se relatează numai un singur lucru, și acesta este credința ei. Că această credință a adus roade, aceasta n-o poate nimeni pune la îndoială. Ea este o persoană, pe care o citează apostolul Iacov, atunci când el ne întreabă: „Curva Rahav, n-a fost ea îndreptățită din fapte când a primit solii și i-a scos afară pe altă cale” (Iacov 2.25). Însă chiar și aici chestiunea, la care el se referă, nu este aceea care o face o „sfântă” în ochii oamenilor. Ea nu a arătat un devotament strălucitor, nici un spirit de sacrificiu deosebit și nu era deosebit de bună, așa cum se spune în mod uzual. Chiar și în chestiunea, în care ea și-a arătat credința, ea a spus o minciună și astfel a despărțit credința și cinstea una de alta. Astfel ea ne oferă o imagine categorică a credinței care „nu lucrează” (Romani 4.5) și lasă în urmă sufletul fără speranță ca păcătos, care nu poate fi îndreptățit, decât numai de un Dumnezeu care „îndreptățește pe păcătos”.

Cine poate pune la îndoială, că credința lui Rahav a introdus-o în genealogie, așa cum păcatul lui Tamar a introdus-o pe aceasta? Fără credință ea ar fi murit împreună cu cei închiși în Ierihon – o femeie blestemată într-o rasă blestemată. Credința a îndepărtat acest blestem de la ea. Credința a introdus-o în poporul lui Dumnezeu. Probabil credința a câștigat inima lui Salmon pentru ea, așa că noi ajungem pe drumul cel mai direct la acele cuvinte din genealogie: „Salmon a născut pe Boaz, din Rahav.”

Așa ne învață deci această a doua femeie o lecție, care este la fel de plăcută și de necesară ca și prima. Involuntar ne amintim de cuvintele „dar celui care nu lucrează, ci crede ...” (Romani 4.5), atunci când ne gândim la Rahav. Era credință, care s-a dovedit a fi reală. Însă posesoarea credinței ca păcătoasă a trebuit să fie îndreptățită și anume prin credința în Acela care îndreptățește numai pe baza credinței. Era credință, care deci nu a privit la sine însăși și nu-și revendica faptele proprii, ci a condus sufletul să ocupe în exclusivitate locul păcătoșeniei, deoarece numai pentru păcătos există îndreptățire.

Aceasta este foarte plăcut și minunat. Este minunat, dacă găsim că prin simpla introducere a unui nume într-o listă, Dumnezeul harului poate exprima gândurile inimii Sale. Și este foarte plăcut, când vedem că înaintea inimii Sale stă permanent gândul la nevoia noastră și îndurarea Sa. La fel de plăcut este și atunci când El, ca să spun așa, tocmai prin această minune conduce deodată inimile noastre trândave, reci la credința în îndurarea Sa.

Rut

Acum venim la Rut. „Boaz a născut pe Obed, din Rut.” Ce să spunem despre Rut? Aici am putea avea la prima vedere impresia că textul nu mai sprijină expunerile noastre și că noi părăsim societatea păcătoșilor. S-ar putea spune: nu a scris Duhul Sfânt o carte întregă, ca să povestească despre Rut? Și într-adevăr și despre ea, cu toate că ea era o păgână ca Rahav și Tamar, se pot repeta cuvintele Domnului nostru rostite despre o altă păgână: „Nici chiar în Israel n-am găsit o credință așa de mare” (Matei 8.10). Deasupra capului ei nu atârna nici o sabie a judecării. Nimic nu o lega cu Israel, decât numai amintirea de soțul mort, care a părăsit țara, și foametea din țară, care l-a alungat din țară. Singura ei însoțitoare era o femeie în vârstă, a cărei soartă amară, așa cum judeca ea, a determinat-o să-și schimbe numele din Naomi în Mara. Așa a ajuns Rut în țara și la Dumnezeuul lui Israel. Ea era mulțumită să adune spice de grâu în țară. Să nu crezi, cititorul meu, că eu îi discreditez demnitatea sau doresc să pătez renumele bun al lui Rut, moabita! Faptul că ea era o păgână, îi mărea onoarea, prin aceea că teama ei de Dumnezeu a crescut în mijlocul păcătoșilor. În afară de aceasta ea era fidelă, atunci când copiii lui Israel i-au dat un exemplu de infidelitate.

Este însă fără importanță, că noi găsim în societatea numelor păcătoșilor între păcătoși un nume, care se arată, ca să zicem așa, ca sfânt între sfinți? Ce înseamnă aceasta, când numele Rut este enumerat în societatea numelor ca Tamar, Rahav și Bat-Şeba? Nu este acesta un adevăr asemănător cu acela pe care îl primim când ni se povestește despre un om care „făcea multe milostenii și se ruga neîncetat lui Dumnezeu” și cu toate acestea trebuia să trimită la un om în lope, ca acesta să-i spună cum putea fi mântuit (Faptele apostolilor 10)? Nu ne gândim noi în privința aceasta cum Zacheu, care stătea înaintea Domnului și a zis: „Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor”, a auzit cuvintele importante și blânde – ele nu pot fi denumite mustrare: „Astăzi a venit *mântuirea* în casa aceasta, pentru că și *el* este un fiu al lui Avraam. Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce este *pierdut*” (Luca 19)?

Deci noi nu avem dreptul să degradăm cu nici un cuvânt felul de gândire ireproșabil al lui Rut, ci avem voie pe deplin să adăugăm ce ea ce vorbește în favoarea ei, și cu toate acestea învățăm din societatea în care găsim numele ei o lecție plină de importanță și frumusețe. Dacă Tamar, Rahav și Rut stau laolaltă în genealogie, primim o explicație a acelei viziuni a lui Isaia, care a fost împlinită prin misiunea lui Ioan Botezătorul: „Orice vale va fi umplută, și orice munte și orice deal vor fi coborâte, ... și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu” (Luca 3.5,6). Da, mântuirea lui Dumnezeu era necesară în aceeași măsură și în același fel atât pentru o femeie cât și pentru cealaltă. Tot așa este și cu harul; Rut, moabita, avea nevoie de el, la fel cum avea nevoie Rahav și Tamar.

Însă încă nu am ajuns acolo, la ceea ce dă acestui nume importanța lui deplină în genealogie. Pe această Rut cu toată drăgălășenia și perfecțiunea ei era un blestem, care nu era la cealaltă femei într-un mod asemănător. Ea era o moabită; și împotriva acestui popor era o hotărâre clară în Lege. „Un amonit sau moabit să nu intre în adunarea Domnului și nici a zecea generație a lor să nu intre în adunarea Domnului în veci” (Deuteronom 23.3). Așa stătea Rut sub interdicția Legii. Este remarcabil că Legea era împotriva acestei femei smerite și demnă de iubit. Dumnezeu nu a făcut cunoscut nici împotriva lui Tamar și nici împotriva lui

Rahav în mod așa de clar caracterul Legii. Legea nu a fost adăugată – și în privința aceasta inimile oamenilor ar fi cu plăcere de acord aici! – ca să condamne pe păcătoși și pe curve. Astfel exemplul acesta învață clar, că omul deja prin însușirea lui ca om nu poate veni la Dumnezeu. Este vorba nu numai de păcatele lui, ci chiar de dreptatea lui. Dacă stăm pe terenul acesta, atunci „toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64.5).

Însă Legea nu putea lăsa pe Rut afară. Cu toate că ea era o moabită, avea voie să intre în adunarea lui Dumnezeu. Legea a fost dată la o parte în favoarea ei. Urmașii ei nu au fost excluși până în a zecea generație. În loc de aceasta copilul ei din generația a treia stătea pe tronul lui Israel și auzea făgăduința, pe care tronul acesta o făcea moștenitorilor lui din generațiile care vor urma.

Astfel aici este prezentat strălucitor un alt principiu. Dacă Dumnezeu primește pe păcătos și pe curvă pe baza principiului harului, atunci prin această procedură Legea este dată la o parte. „Iar Legea nu este din credință” (Galateni 3.12). „Dar acum, fără Lege, s-a arătat ... o dreptate a lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.21,22). Despre aceasta Rut este o mărturie. Moabita vine în adunarea Domnului, cu toate că Legea este categoric împotriva ei, ca s-o țină afară. Și în toate acestea găsim iarăși o expresie a aceleiași istorii a harului, pe care Dumnezeu o relatează în așa multe feluri cu bucurie mare.

Mai rămâne un nume: un adevăr mai trebuie exprimat. Deci Dumnezeu primește păcătoșii prin credință; și Legea a fost dată la o parte. Credința este socotită dreptate (Romani 4.9). Aceasta nu înseamnă, că credința și dreptatea ar fi același lucru sau ar avea aceeași valoare. Nu, aceasta ar fi cu totul altceva! Dumnezeu, care, vorbind omenește, a așteptat dreptatea prin Lege, acum nu o mai așteaptă. Legea l-a dat răspunsul: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar” (Romani 3.10). Nu, principiul a fost schimbat. Credința a fost socotită dreptate. Această credință nu își revendica nici cea mai mică pretenție la propria dreptate; căci el credea în Cel care „îndreptățește pe păcătos” (Romani 4.5).

Dar dacă Dumnezeu primește pe păcătoși – *pentru ce* îi primește El? Primesc ei o mântuire desăvârșită, sau mai trebuie îndeplinite condiții, înainte să fie obținut țelul final și siguranța lor să fie deplină? Spus pe scurt: pe ce se bazează mântuirea deplină a credinciosului? Evident la această întrebare trebuie să se dea răspuns, înainte ca sufletul să fie pe deplin liniștit și să fi găsit pace. *Una* este să știi că acum stai în harul lui Dumnezeu, și *alt lucru* este să știi că niciodată nu poți pierde acest har. Dacă harul lui Dumnezeu ar depinde de mine, ar trebui, dacă privesc la mine, să mă tem permanent că îl voi pierde.

Sunt mulți credincioși, care recunosc pe deplin o mântuire liberă de moment, dar nu vor să recunoască, că aceasta ne dă și o siguranță necondiționată pentru toate timpurile. Pentru oamenii aceștia păcătosul este îndreptățit fără fapte, cel sfânt însă nu este. După ce legalitatea a fost exclusă la o ușă, ea este lăsată să intre iarăși pe altă ușă. Rezultatul este în ambele cazuri același: îngâmfarea este facilitată; neîncrederea împotriva ta însuși conduce la deznădejde; lucrarea lui Hristos este practic dată la o parte de la locul ei, acela de a da liniște sufletului, și harul lui Dumnezeu este categoric tăgăduit.

În afară de aceasta Scriptura vorbeşte așa de categoric despre acest subiect, ca despre oricare altul. Pe îndreptăţirea prin sângele lui Hristos ea construieşte siguranţa cea mai demnă de încredere cu privire la viitor. Ea ne spune, „că pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi. Deci *cu atât mai mult*, fiind îndreptăţiţi acum prin sângele Lui, *vom fi mântuiţi* prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcaţi, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui” (Romani 5.8-10).

Bat-Şeba

Şi dacă mă îndrept spre această ultimă dintre aceste patru femei şi citesc: „cea care fusese soţie a lui Urie”, în timp ce împreună cu Tamar, Rahav şi Rut îşi ocupă locul în genealogia Domnului, atunci mi se pare ca şi cum textul tocmai citat ar răsuna în urechile mele. În momentul în care mă gândesc la Bat-Şeba, înaintea privirii mele apare un nume mult mai mare decât al ei, cu care ea este legată în fărădelegea ei, despre care ea aminteşte, şi aproape că o alungă complet din gândurile mele. Mă gândesc la David ¹ – David, copilul lui Dumnezeu, psalmistul plăcut al lui Israel, cu ale cărui cuvinte spirituale sufletele sfinţilor din toate veacurile au exprimat nostalgia lor după „Dumnezeul viu”! David a căzut. David a căzut așa de adânc, că noi nu ne mirăm să vedem numele ei alături de cel al lui Tamar. David, omul după inima lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 13.22)! Ah, cât de multor vrăjmaşi ai Domnului le-ai dat prilej să hulească (2 Samuel 12.14)! Cât de mulţi din poporul lui Dumnezeu au trebuit să te deplângă! Era aceasta mărturia pe care inima lui Dumnezeu putea s-o recunoască? Era aceasta dorinţa sufletului tău după El? Ce ai făcut? Ai omorât un om în timpul slujirii lui cu credincioşie, care a fost plin de râvnă pentru tine, ca să ascunzi curvia ta? Ai fost tu omul, care în timpul fugii dinaintea duşmanului său, atunci când Providenţa l-a dat în mâinile tale, îi bătea inima, deoarece a tăiat colţul mantalei? (1 Samuel 24.5). Ah, noi suntem mai trişti decât a putut fi inima ta vreodată cu privire la Saul şi preluăm cuvintele tale, ca să te plângem: „Cum au căzut cei puternici şi şi-au pierdut armele de război!” (1 Samuel 1.27).

Şi cu adevărat, o, Doamne, Dumnezeu nostru, în prezenţa Ta nu se poate lăuda nici o făptură! Dacă David nu a putut, vom putea noi? Vai, dacă mă cunosc, ce pot face eu altceva, decât să-mi umplu gura cu ţărână şi veşnic să fiu mut înaintea Domnului! „Orice carne este ca iarba şi toată gloria ei ca floarea ierbii” (1 Petru 1.24). Şi, „cel care gândeşte că stă în picioare să fie atent să nu cadă” (1 Corinteni 10.12). Glasul, care a ajuns la urechea mea prin păcatul lui David, conţine mult mai mult decât o condamnare a lui David. Este propria mea condamnare. Pot eu spune, că aş fi mai bun? Îmi pot eu retrage mâna de pe mâna lui pătată de sânge? Vai, nu! Eu recunosc în el propria mea condamnare – şi aceasta nu numai ca păcătos, ci şi ca sfânt. De la început şi până la sfârşit relatarea despre căderea lui David pune înaintea ochilor mei certitudinea, că numai îndreptăţirea (justificarea) păcătosului poate fi felul îndreptăţirii mele. Este ca şi cea voce a lui Dumnezeu la potop, pe care oamenii o numesc ciudată şi contradictorie. Cu toate că Dumnezeu a exprimat sentinţa Lui asupra omului înainte de potop şi a nimicit fiinţele vii, deoarece „orice imaginaţie a gândurilor inimii lui [omului] era numai rău toată ziua” (Geneza 6.5), El explică după potop: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinereţea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut” (Geneza 8.21).

Preamărit să fie Numele Lui, care nu a lăsat în mâinile mele siguranța salvării Sale! Viața mea depinde de viața Unuia, care Și-a ocupat locul în cer, după ce El prin Sine Însuși a făcut curățirea păcatelor mele. În glorie El este pentru mine la fel cum a fost pe cruce. El a fost primit de Dumnezeu și în El am fost primit și eu. „Pentru că *Eu* trăiesc, și *voi* veți trăi” (Ioan 14.9).

Dacă ar fi fost posibil pentru David, prin păcatele lui să cadă din mâna lui Dumnezeu, atunci cu siguranță în această chestiune ar fi căzut. Prin menționarea acelei femei, care a luat parte la păcatul lui, în genealogie, văd că nu era posibil să cadă. Încă o dată, asemenea cazului lui Tamar, văd cum păcatul leagă pe Mântuitorul cu păcătoșii. Dumnezeu nu a ascuns nicidecum oroarea Lui cu privire la rău și l-a făcut cunoscut în mod deosebit. În realitate era exclusiv harul, care L-a făcut să acționeze astfel. „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). De aceea nu este nici o minune, că curvia și uciderea se ridică mereu pe drumul lui David. Nici o minune, că sabia nu s-a îndepărtat de casa lui, și că femeile lui au fost dezonorate în ziuă plină. Însă în mijlocul acestor spini și mărcini crescând, rodul și urmarea păcatului, răsare o floare mică din acest pământ blestemat, ca mărturie despre harul care acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult (Romani 5.20). Din legătura lui David cu Bat-Şeba, pe care păcatul a realizat-o, a ieșit un copil, al cărui nume este următorul în genealogia Domnului. El primește, ca și cum ar trebui să confirme adevărurile descrise, numele deosebit „Iedidia” (preaiubit al Domnului) (2 Samuel 12.25).

Și este imaginație sau realitate, dacă presupunem că în acest nume este ceva din Numele Copilului născut de curând, care armonizează cu toate acestea? Dacă numele „Solomon”, „pașnic, iubitor de pace” pare probabil ciudat în legătură cu o istorie așa de tristă, totuși el nicidecum nu este necorespunzător în ordinea din această genealogie. El nu este nepotrivit în legătura cu Tamar, Rahav, Rut sau Bat-Şeba. Și el este un nume binecuvântat, ca să încheie istoria celor patru nume – nume, prin care Dumnezeu, atunci când El le enumeră, vorbește despre ceea ce El iubește să prezinte. Altfel El nu ar fi folosit o astfel de ocazie minunată, ca să ne amintească de ele.

Dacă vreunui, după toate câte am văzut, i se pare prea minunat, pentru ca această prezentare să poată fi din partea lui Dumnezeu, atunci doresc să-i amintesc cum odinioară un rug arzând a fost făcut o minune asemănătoare, ca să trezească atenția unuia care trecea pe lângă el. Când apoi acesta s-a apropiat, a auzit un glas din rug, care anunța că Dumnezeu era cu adevărat acolo. La fel să nu pară ciudat, dacă El și astăzi printr-un fel de minune atrage pe oricine care este gata să asculte o istorisire, pe care El o relatează cu plăcere. Și toți, care trec pe alături, ca să vadă minunea, au voie, așa cum a fost atunci tot așa și astăzi, să audă același glas.

Adnotare

[1] Citatul biblic justifică trecerea de la studiul despre Bat-Şeba la studiul despre David; căci, să observăm, că numele Bat-Şeba nici nu este numit! (remarca traducătorului)

Tradus de la: [Die Frauen im Geschlechtsregister](http://www.soundwords.de/ro/a11020.html)

Preluat din „*A Study of the Psalms and other Papers*”, ediția a 5-a, Winschoten/NL, pag. 193-204; *Bible Treasury*, N 11 (1916), pag. 54-59.

Traducere: Ion Simionescu